

DOOR DE SIERRAS DE CÓRDOBA NAAR VALLE DE LUNA

'Me llama Lionel', 'me llama Juanita', soy Maria Johanna'. We worden omringd door de kinderen van Tala Canada, een miniscuul dorpje in de Sierras. Die Hollandeses met hun Landcruisers kom je niet elke dag tegen. Dit is een buitenkansje. Ze willen weten hoe hun naam in het Engels is en wanneer we dat voor hen vertaald hebben springen ze dolenthousiast in het rond. En natuurlijk samen op de foto.

We zijn hier terecht gekomen met drie van de vijf stellen na een lange maar mooie ripio-rit. Ripio is steenslag. En steenslag betekent ook veel 'wasbord'. We worden flink doorelkaar geschud en laten enorme stofwolken achter ons. Wanneer je voorop rijdt is dat geen probleem, maar op de tweede of derde stek kun je beter afstand houden om te zien waar je rijdt. Voor Maria is het haar vuurdoop en ze doet het uitstekend. Na enkele kilometers verlagen we de spanning van de banden om het rubber te sparen.

Het landschap begint nu snel te veranderen. We stijgen en alles wordt groener. We passeren twee mountainbikers en worden zelf weer gepasseerd door twee offroad-motoren die duivelse snelheid over het gravel scheuren. Verder niets, geen dorpje, geen huis. Wel een enkele geit, karkassen in verschillende stadia van ontbinding en natuurlijk de gieren, soms wel een groep van twintig, zwevend op de thermiek.

's Morgens (zaterdag) hebben we afscheid genomen van Ralf en Bettina. Hij laat zich nog even fotograferen voor onze auto's met een grote Noormannenhelm op zijn kop. Ik zie hem zo op de voorplecht van een vikingschip staan.

Alle tanks, water en diesel, gaan vol want de volgende dagen gaan door onherbergzaam gebied. Rijden op ripio gaat langzaam, honderd kilometer in ruim 4 uur.

Het grasveldje in Talla Canada ligt boven een klein stroompje waar 's avonds de paarden water komen drinken. Een idyllisch plaatje met uitzicht op de omringende bergen, enkele grote kandelareactussen en de ondergaande zon boven een Argentijns boerderijtje met kippen en geiten.



Op zondag toeren we verder, nu op asfaltwegen. Er is bijna geen verkeer meer, het landschap wordt leger, de kleur van de aarde roder en we zien steeds meer cactussen, soms wel tien meter hoog en sommige al in bloei. Veel doornachtige struiken en bomen. Wanneer je rondloopt moet je goed uitkijken, want ze gaan dwars door je schoenzolen.

In de dorpen waar we doorheen rijden heerst zondagsrust, de mensen zitten voor hun huis en zwaaien als we passeren. We moeten twee keer stoppen bij een controlepost van de politie. Ze stellen wat onzin-vragen en willen vervolgens een kleine bijdrage 'por la colaboracion'. Ze verdienen weinig, zitten de hele dag in de brandende zon en hopen hun salaris met wat toeristenpesos aan te vullen.

We stijgen opnieuw en gaan nu in westelijke richting met voor ons de eerste contouren van de Cordilleras de Los Andes. In de namiddag melden we ons op de kampeerplek achter het bureau van de parkwachters van de Valle de Luna. Leni en Gerbrand, Wikie en Gea zijn al gearriveerd en zitten achter grote flessen Heineken op het terras. We sluiten ons onmiddellijk aan, vertellen elkaar onze ervaringen van de afgelopen twee dagen en geven ons op voor de excursie in het park. Iedereen kookt zijn eigen potje en wij eten samen met Santiago. Net afgestudeerd in Buenos Aires maakt hij nu een trip van drie maanden door zijn eigen land van noord naar zuid en hoopt daarna werk te kunnen vinden. Hij eet graag met ons mee, zijn Engels is goed en hij geeft ons veel bruikbare informatie. Morgen sluit hij zich bij ons aan tijdens de rondrit door de Valle de Luna.

Hier zijn veel science-fictionfilms gedraaid vanwege het surrealistische landschap. We zijn benieuwd.

We genieten nog even na van de fantastische sterrenhemel en slapen 's nachts met geopend dakluik, om af en toe even een blik op het heelal te werpen.



Beesten. Elke camping heeft zijn eigen beesten. De eerste nacht sliep een schurftige hond onder onze auto. De tweede nacht werden we regelmatig wakker door de vele honden die het machogedrag van de Argentijnse mannen hebben overgenomen. Er komt een paard langslopen, dat de volgende dag door de eigenaar wordt opgehaald.

In Tala Canada weer honden en ook onze 'eigen hond' die trouw aan je voeten gaat liggen, en heel veel vogels, waaronder de gold breasted woodpecker.

Op de camping van de Valle de Luna sluipen grijze vossen rond. Vanmorgen zagen we een paar maras, grote woestijnhazen.

We zijn nog geen week onderweg en zijn verbaasd over alles wat we tot nu toe hebben gezien, gehoord en beleefd. We kunnen dat niet in een paar verhaaltjes samenvatten en daarom schrijf ik op wat me zo te binnen schiet. Ik hoop dat het algemene beeld een beetje zichtbaar wordt voor de thuisblijvers. Het is nu maandagmiddag één uur en gaan onze spullen pakken voor de excursie. Ciao!